

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. w sprawie COMP/38.695 — Chlorek sodu, w której Komisja uznała, że niektóre przedsiębiorstwa, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 ust. 1 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym poprzez przydzielanie limitów sprzedaży, ustalanie cen, wymianę wrażliwych pod względem handlowym informacji dotyczących cen oraz wielkości sprzedaży, jak również poprzez nadzorowanie wykonania tych antykonkurencyjnych ustaleń na rynku chlorku sodu w Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi jedenaście zarzutów opartych na:

- naruszeniu zasad związanych z przypisaniem odpowiedzialności za naruszenia w ramach grup przedsiębiorstw, ponieważ — po pierwsze — Komisja błędnie stwierdziła, że nie miała ona obowiązku wskazać dowodów na poparcie domniemania, że spółka dominująca posiadająca 100 % udziałów w spółce zależnej wywiera na nią decydujący wpływ; po drugie — okoliczności rzeczywiście wskazane przez Komisję nie mogą poprzeć tego domniemania oraz po trzecie — Komisja odrzuciła przedstawiony jej przez skarżącą zbiór poszlak obalających to domniemanie;
- naruszeniu prawa do obrony skarżącej oraz zasady równości broni, domniemania niewinności, odpowiedzialności za naruszenie i indywidualizacji kar, legalności i równości traktowania w związku z nałożeniem odpowiedzialności;
- zniekształceniu zbioru poszlak przedstawionych przez skarżącą;
- wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia w odniesieniu do pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, do autonomii spółki zależnej Arkema France względem skarżącej oraz do zakresu kontroli, jaką spółka dominująca musi sprawować nad spółką zależną, aby odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez tę ostatnią mogła być przypisana spółce dominującej;
- naruszeniu zasady dobrej administracji w związku z tym, że Komisja, po pierwsze, nie zbadała starannie i bezstronnie wszystkich właściwych okoliczności, po drugie, nie zastosowała względem stron tych samych zasad co względem siebie oraz po trzecie, nie zawiesiła postępowania wszczętego przeciwko skarżącej w oczekiwaniu na rozstrzygnięcia we właściwych sprawach zawisłych przed Sądem Pierwszej Instancji;
- naruszeniu zasady pewności prawa w związku z tym, że Komisja odeszła od kryteriów przypisania spółce dominującej odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez spółkę zależną, zastosowanych w poprzednich decyzjach;
- nadużyciu władzy w związku z tym, że nałożone kary nie odpowiadały ich obiektywnemu celowi w postaci ukarania danego przedsiębiorstwa za popełnienie naruszenia;
- bezzasadności nałożenia na skarżącą samej grzywny, z naruszeniem zasady niezależności osoby prawnej oraz przy

dwukrotnym uwzględnieniu skutku odstrasającego przy ustalaniu wysokości grzywny;

- naruszeniu zasad i uregulowań dotyczących obliczania grzywien;
- naruszeniu komunikatu w sprawie współpracy ⁽¹⁾ w związku z twierdzeniem, że dowody przedstawione przez spółkę zależną Arkema France były niewystarczające oraz
- niesłusznym charakterze nałożenia najsurowszej kary na skarżącą poprzez wymierzenie jej dwóch odrębnych kar, skoro odpowiedzialność spółki zależnej Arkema France była znacznie mniejsza aniżeli odpowiedzialność spółek EKA i Finnish Chemicals.

(¹) Komunikat Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2008 r. — Smurfit Kappa Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-304/08)

(2008/C 272/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Smurfit Kappa Group plc (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: T. Ottervanger i E. Henny, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji na podstawie art. 230 WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca na podstawie art. 230 WE wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji N 582/2007 z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy dla Propapier PM2 GmbH & Co. KG-LIP, C(2008)1107, w której Komisja zatwierdziła zgłoszoną przez Niemcy pomoc państwa udzieloną Propapier PM2 GmbH & Co. KG.

Skarżąca, międzynarodowe przedsiębiorstwo zajmujące się produkcją opakowań z siedzibą w Irlandii, złożyła do Komisji nieformalną skargę w związku z przyznaniem wysokiej dotacji na budowę w regionie Brandenburgia-Nordost w Niemczech

największej — zdaniem skarżącej — fabryki papieru na terytorium Unii Europejskiej. Skarżąca twierdzi, że chociaż istniały jasne przesłanki wskazujące na to, że dotowana inwestycja będzie miała poważne i nieproporcjonalne skutki dla niej samej i całego sektora, Komisja stwierdziła, że nie było konieczności przeprowadzania formalnego dochodzenia, ponieważ pomoc regionalna nie spełniała kryterium udziału w rynku oraz wskaźnika wzrostu, wskazanych w pkt 68 lit. a) i b) wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013 ⁽¹⁾ („wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej”), a w konsekwencji uznała pomoc za zgodną z traktatem WE.

Skarżąca, będąca bezpośrednim konkurentem beneficjenta pomocy, kwestionuje decyzję Komisji o niewszczęciu formalnego postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE na następujących podstawach:

Po pierwsze, zdaniem skarżącej, Komisja powinna była wszcząć formalne postępowania na podstawie art. 88 ust. 2 WE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 659/1999 ⁽²⁾ i zbadać pomoc bardziej szczegółowo w świetle wątpliwości, jakie pojawiły się w związku z trudnościami strukturalnymi na rynku oraz na podstawie bardziej odpowiedniej oceny rynku. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie ograniczyła się do zastosowania sztywnych wskaźników ustalonych w pkt 68 wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej i popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu wskaźnika wzrostu.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 3 WE oraz wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej, ponieważ zaskarżona decyzja, z jednej strony, nie zawiera analizy niekorzystnych skutków spornej pomocy dla warunków handlowych, a z drugiej strony, zawiera niewłaściwą interpretację wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej. Na podstawie tego skarżąca twierdzi, że Komisja, zamiast dokonać wyważenia korzyści dla regionu z negatywnymi konsekwencjami tej wysokiej pomocy dla całego sektora, Komisja po prostu zastosowała samo kryterium wzrostu o 5 % i nie dokonała analizy ekonomicznej. Skarżąca podnosi ponadto, że zastosowanie kryterium przedstawionego w pkt 68 wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej jest sprzeczne z traktatem WE, ponieważ przepis ten nie wymaga od Komisji, aby automatycznie zatwierdziła wszystkie programy pomocy, które spełniają wymienione tam kryteria.

Po trzecie, zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja zawiera błędy faktyczne oraz oczywiste błędy w ocenie w odniesieniu do definicji rynku oraz wskaźnika wzrostu.

Po czwarte skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 3 WE oraz wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej, ponieważ zaskarżona decyzja zawiera oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do kwalifikacji środka pomocowego.

Po piąte, zdaniem skarżącej, decyzja zawiera również poważne naruszenia prawa, ponieważ zostało w niej uznane, że mapa pomocy regionalnej dla Niemiec na lata 2007–2013 jest zgodna z traktatem WE, umożliwiając regionowi Brandenburg-Nordost na zakwalifikowanie się do pomocy regionalnej na podstawie odstępstwa wynikającego z art. 87 ust. 3 lit. a) WE na cały okres 2007–2013. Ponadto, zaskarżona decyzja jest błędna, ponieważ nie uwzględniono w niej innej pomocy dotyczącej tego samego projektu.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że Komisja w trakcie wstępnego badania naruszyła swe obowiązki w zakresie przedstawienia właściwych powodów, na których oparta jest jej decyzja.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, C 54, s. 13.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE. (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2008 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-305/08)

(2008/C 272/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: F. Arena, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym, opublikowanego w Dz.U. L 155 z dnia 13 czerwca 2008 r., w części, w której z dniem 16 czerwca 2008 r. zabrania się połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym przez statki rybackie do połowów okrężnicą pływające pod banderą włoską oraz w części, w której zabrania się tym statkom przechowywania na statku, umieszczania w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych, przeladunku, transferu i wyładunku ryb pochodzących ze stad tuńczyka błękitnopłetwego.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.